

Dosarul nr. 3ra-546/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (V. Lastavețchi)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (E. Palanciuc, A. Malîi, Vl. Clima)

Î N C H E I E R E

15 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului depus de către Diordiev Tudor,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de către Diordiev Tudor împotriva Serviciului Vamal al Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova cu privire la obligarea emiterii actului administrativ privind reîncadrarea în funcție publică înainte de expirarea perioadei pentru care a fost aprobată suspendarea raporturilor de serviciu sau după caz într-o oricare altă funcție publică, inclusiv inferioară, în cadrul Biroului Vamal Centru,

împotriva deciziei din 30 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de către Diordiev Tudor și s-a menținut hotărârea din 09 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru

c o n s t a t ă :

La 20 noiembrie 2017, Diordiev Tudor a depus cerere de chemare în judecată, cu concretizările ulterioare, împotriva Serviciului Vamal cu privire la obligarea emiterii actului administrativ privind reîncadrarea în funcție publică înainte de expirarea perioadei pentru care a fost aprobată suspendarea raporturilor de serviciu sau după caz într-o oricare altă funcție publică, inclusiv inferioară, în cadrul Biroului Vamal Centru.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că în procedura Procuraturii Anticorupție s-a aflat cauza penală nr. 2016970573, intentată la 09 septembrie 2016, de către organul de urmărire penală al CNA, în baza indicilor infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (2) lit. c) din Codul penal – corupere pasivă cu extorcare de bunuri sau servicii.

Prin ordonanța procurorului din cadrul Procuraturii Anticorupție din 29 septembrie 2016 și procesul-verbal de reținere din 30 septembrie 2016, a fost dispusă reținerea lui, iar ulterior i-a fost aplicată măsura preventivă sub formă de arest pe termen de 30 de zile, care a fost modificată în arest la domiciliu, după care a fost eliberat de sub controlul judiciar, termenul căruia a expirat și la moment nu mai are aplicată vre-o măsură preventivă.

În legătură cu acest caz, la 04 octombrie 2016, Serviciul Vamal, în conformitate cu art. 53 din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158 din 04 iulie 2008, a emis ordinul nr. 1095-p, prin care a dispus suspendarea, începând cu 01 octombrie 2016, până la finalizarea anchetei de serviciu, raporturile de muncă cu un șir de colaboratori ai Biroului Vamal Bender, inclusiv și cu el.

Prin ordinul Serviciului Vamal nr. 207-p din 27 februarie 2017, s-a dispus reîncadrarea lui în serviciu, în funcția de șef Post vamal Hîrbovăț (PVIC), Biroul vamal Bender, în condițiile contractului individual de muncă, începând cu 27 februarie 2017. Concomitent, la pct. 2 și 3 din ordinul respectiv, a fost preavizat despre posibilitatea concedierii din serviciu din organele vamale și s-a redus programul de muncă cu până la 2 ore zilnic, fără reducerea salariului convenit, pe perioada preavizării.

Concomitent, în aceeași zi – 27 februarie 2017, în temeiul art. 76 lit. g) din Codul muncii și demersului Procuraturii Anticorupție nr. 525 din 06 ianuarie 2017, Serviciul Vamal a emis ordinul nr. 208-p, prin care au fost suspendate raporturile de serviciu cu el, șef Post vamal Hîrbovăț (PVIC), Biroul vamal Centru, până la adoptarea definitivă a hotărârii judecătorești pe cauza penală nr. 2016970573, intentată în privința lui.

A susținut reclamantul că prin ordinul nr. 208-p din 27 februarie 2017, a fost suspendat dintr-o funcție publică, pe care el anterior nici nu a deținut-o, și anume de șef Post vamal Hîrbovăț (PVIC), Biroul vamal Centru.

Mai mult ca atât, prin ordinul nr. 207-p din 27 februarie 2017, angajatorul l-a preavizat despre reducerea statelor de personal, însă contrar acestui fapt pârâțul nu a respectat această procedură, fiind astfel imediat suspendat dintr-o altă funcție decât cea pe care a deținut-o la momentul comiterii pretensei fapte incriminate.

A notat că la 05 octombrie 2017, s-a adresat către Serviciul Vamal cu cererea prealabilă nr. SV-1331, solicitând reîncadrarea lui în serviciu, sau într-o oricare altă funcție publică, inclusiv inferioară, în cadrul Biroului Vamal Centru, însă prin răspunsul nr. 28/11-1370 din 30 octombrie 2017, a primit refuz din motiv că conform art. 76 lit. g) din Codul muncii, contractul individual de muncă se suspendă în circumstanțe ce nu depind de voința părților în caz de trimitere în instanța de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracțiuni incompatibile cu munca prestată, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

La 02 aprilie 2018, a depus repetat cerere la Serviciul Vamal, înregistrată cu nr. SV D-156/18, prin care, în temeiul art. 55 alin. (2) și (2¹) din Legea nr. 158 din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, a solicitat emiterea unui act administrativ privind dispunerea anulării suspendării raporturilor de muncă înainte de expirarea perioadei pentru care a fost aprobată, adică înainte ca hotărârea judiciară în cauza penală să devină definitivă, reluarea acestora și reîncadrarea lui în serviciu public, în funcția de șef Post vamal Hîrbovăț (PVIC), Biroul vamal Centru, însă prin răspunsul nr. D-156 din 24 aprilie 2018, a primit refuz din motiv că prevederile art. 55 alin. (2) și (2¹) din Legea nr. 158 din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, nu sunt aplicabile speței.

Consideră reclamantul că pârâțul ilegal și neîntemeiat i-a refuzat în admiterea cererii sale de reîncadrarea lui în serviciu public, în funcția de șef Post vamal Hîrbovăț (PVIC), Biroul vamal Centru, or, art. 55 alin. (2) din Legea nr. 158 din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, cert prevede că reîncadrarea funcționarului public în funcția publică înainte de expirarea perioadei pentru care a fost

aprobată suspendarea raporturilor de serviciu, se face la cererea acestuia, depusă cu cel puțin 14 zile înainte de reîncadrare.

Mai mult ca atât, Legea nr. 158 din 04 iulie 2008 nu prevede careva ipoteze prin care administrația poate refuza în satisfacerea acestei cereri, deoarece dispozițiile alin. (2¹) ale art. 55 din legea respectivă, clar stipulează că reîncadrarea funcționarului public în condițiile alin. (1) și (2), se dispune printr-un act administrativ al persoanei/organului care are competență legală de numire în funcție.

Prin urmare, Serviciul Vamal, în condițiile dispozițiilor art. 55 alin. (2) și (2¹) din Legea nr. 158 din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, era obligat să emită un act administrativ de reîncadrare a lui în funcția publică de șef Post vamal Hîrbovăț (PVIC), Biroul vamal Centru.

A reiterat reclamantul că având calitatea de funcționar public, chiar și pe perioada suspendării relațiilor de serviciu, nu are dreptul să practice alte activități, deoarece acestea sunt incompatibile cu statutul funcționarului public, care nu poate cumula serviciul său cu oricare altă muncă remunerată.

A invocat că nici membrii săi de familie nu dispun de un loc de muncă, dânsul fiind unicul întreținător, ca rezultat toată familia sa are de suferit, fiind lipsiți de unica sursă de existență și de un trai decent, încălcându-i în așa mod drepturile sale garantate de art. 43 și 47 din Constituție potrivit cărora, orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a muncii, la condiții echitabile și satisfăcătoare de muncă, precum și la protecția împotriva șomajului.

Afară de aceasta, a declarat reclamantul că motivul invocat în ordinul nr. 208-p din 27 februarie 2017, precum că suspendarea raporturilor de serviciu se face în scopul bunei desfășurări a anchetei, este neîntemeiat, deoarece la momentul emiterii ordinului dat, cauza penală se afla deja pe rolul Judecătoriei Căușeni, și nu mai deținea calitatea de învinuit, iar suspendarea nu mai putea fi dispusă în scopul care a fost atins, adică în scopul bunei desfășurări a anchetei de către organul de urmărire penală, având în vedere faptul că urmărirea penală a fost finisată încă la sfârșitul lunii decembrie 2016, fapt ce rezultă și din demersul Procuraturii Anticorupție nr. 252 din 06 ianuarie 2017.

În contextul expus, a cerut Diordiev Tudor admiterea acțiunii și obligarea Serviciului Vamal să admită cererile sale prelabile înaintate în temeiul art. 55 alin. (2) din Legea nr. 158 din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public și să emită în temeiul alin. (2¹) al art. 55 din Legea nr. 158 din 04 iulie 2008, un act administrativ, prin care să fie reîncadrat în serviciu, în funcția publică înainte de expirarea perioadei pentru care a fost aprobată suspendarea raporturilor sale de serviciu din funcția de șef Post vamal Hîrbovăț (PVIC), Biroul vamal Centru, suspendat din serviciu conform ordinului Serviciului Vamal nr. 208-p din 27 februarie 2017, adică înainte ca hotărârea judiciară în cauza penală să devină definitivă, cu reluarea acestora și reîncadrarea lui în serviciul public, fiind repus în funcția de șef Post vamal Hîrbovăț (PVIC), Biroul vamal Centru sau după caz într-o oricare altă funcție publică, inclusiv inferioară, în cadrul Biroului Vamal Centru, fiindu-i astfel asigurate dreptul la muncă și la un trai decent garantate de art. 43 și 47 din Constituție.

Prin hotărârea din 09 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia din 30 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de către Diordiev Tudor și s-a menținut hotărârea din 09 iulie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

Ambele instanțe de judecată ierarhic inferioare și-au motivat soluțiile prin faptul că reclamantul Diordiev Tudor a fost învinuit în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 324 și 284 din Codul penal, iar la 20 ianuarie 2017, cauza penală nr. 2017978004 a fost expedită Judecătorei Căușeni pentru examinare în fond.

Prin ordinul Serviciului Vamal nr. 208-p din 27 februarie 2017, s-a dispus suspendarea raporturilor de serviciu cu reclamantul Tudor Diordiev, șef Post vamal Hârbovăț (PVIC), Biroul Vamal Centru, până la pronunțarea unei hotărâri definitive pe cauza penală enunțată.

Au stabilit instanțele de judecată ierarhic inferioare că ordinul nr. 208-p din 27 februarie 2017, a fost întemeiat pe prevederile art. 76 lit. g) din Codul muncii, care stipulează că, contractul individual de muncă se suspendă în circumstanțe ce nu depind de voința părților în caz de trimitere în instanța de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracțiuni incompatibile cu munca prestată, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

Au constatat instanțele de judecată că Tudor Diordiev nu a contestat ordinul nr. 208-p din 27 februarie 2017, în ordinea prevăzută de legislația în vigoare, iar în esență pretențiile sale nu se referă la legalitatea emiterii sau anulării ordinului cu privire la suspendarea raporturilor de serviciu, dar la obligarea autorității publice – Serviciul Vamal, să dispună întreruperea efectelor acestuia, adică reîncadrarea reclamantului în serviciu, în funcția publică de șef Post vamal Hârbovăț (PVIC), Biroul Vamal Centru.

Referitor la argumentul reclamantului precum că suspendarea raporturilor de serviciu a fost dispusă pentru un anumit termen, iar acesta poate fi sau trebuie întrerupt de către angajator la cererea salariatului în temeiul art. 55 din Legea nr. 158 din 04 iulie 2008, instanțele de judecată l-au considerat irelevant, or, la cazul speței suspendarea raporturilor de muncă s-a dispus până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești în cauza penală intentată în privința reclamantului, iar perioada de suspendare, la momentul emiterii ordinului, nu putea fi cunoscută angajatorului.

Mai mult ca atât, la caz, sfârșitul respectivei perioade de suspendare a relațiilor de serviciu nici nu a intervenit, având în vedere faptul că lipsește hotărâre definitivă în cauza penală intentată în privința reclamantului, iar textul legal este expus astfel încât angajatorul nici nu are competență sau dreptul de a dispune întreruperea termenului de suspendare a raporturilor de muncă, or, legislația în vigoare expres stabilește condiția anulării suspendării – rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești în cauza penală.

La fel, au reținut instanțele de judecată că, reieșind din prevederile art. 200 din Codul de procedură penală, suspendarea raporturilor de muncă poate avea loc nu doar la etapa urmăririi penale, dar și după transmiterea dosarului penal în instanța de judecată.

În contextul dat, au conchis instanțele de judecată că argumentul reclamantului precum că Procuratura Anticorupție nu putea solicita suspendarea raporturilor sale de muncă după finalizarea urmăririi penale, este unul neîntemeiat.

La 07 martie 2019, Diordiev Tudor a depus recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei din 30 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 09 iulie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, cu emiterea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii.

În susținerea recursului Diordiev Tudor a invocat ilegalitatea și netemeinicia deciziei instanței de apel, declarând că Curtea de Apel Chișinău a examinat superficial prezenta speță, cu interpretarea și aplicarea eronată a normelor de drept material.

La 26 martie 2019, în adresa Serviciului Vamal a fost expediată copia recursului depus de către Diordiev Tudor, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

La 03 mai 2019, Serviciul Vamal a depus referință, solicitând respingerea recursului depus de către Tudor Diordiev, cu menținerea deciziei din 30 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 09 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, pe care le consideră legale și întemeiate, invocând că instanțele de judecată ierarhic inferioare au verificat minuțios toate circumstanțele, care au importanță pentru soluționarea justă a prezentei spețe, dând o apreciere corectă suportului probatoriu al cauzei.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile și obiecțiile din referința depusă, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul depus de către Diordiev Tudor este inadmisibil, din motivele ce succed.

În debut, Colegiul învederează că, în data de 01 aprilie 2019 a intrat în vigoare Codul administrativ al Republicii Moldova, aprobat prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018, fapt ce rezultă din art. 257 alin. (1) al acesteia.

Conform art. 195 din Codul administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedură civilă, cu excepția art. 169-171.

Potrivit art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului aliniat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Prin urmare, condițiile de admisibilitate a recursurilor declarate împotriva deciziilor pronunțate de curțile de apel, în calitate de instanțe de apel, cât și hotărârile pronunțate de curțile de apel, în cauzele de contencios administrativ, vor fi verificate prin prisma normelor în vigoare până la intrarea în vigoare a Codului administrativ, și respectiv încă valabile la momentul depunerii cererii de recurs.

Astfel, conform art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei din 30 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată în adresa lui Diordiev Tudor la 01 martie 2019, însă nu se atestă date când a fost recepționată de către recurent (f.d. 156).

În această ordine de idei, se constată, că în speță, calea de atac a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece cererea de recurs a fost depusă la 07 martie 2019.

Totodată, în conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate.

Or, conform prevederilor art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să fie dactilografiată și trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate, solicitările recurentului, propunerile respective.

Analizând cuprinsul cererii de recurs depusă de către Diordiev Tudor, completul de admisibilitate evocă faptul că argumentele invocate în recurs, în esență, sunt similare alegațiilor inserate în cerere de apel, asupra cărora Curtea de Apel Chișinău s-a pronunțat deja în modul corespunzător.

Astfel, se deduce că cererea de recurs *de facto* este o transpunere a motivelor din cererea de apel.

Prin urmare, acestea nu pot fi reținute de către completul de admisibilitate, deoarece recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat.

La acest capitol, instanța de recurs atestă că recurentul nu a evidențiat în cererea sa de recurs, formulată în memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se doar la reiterarea unor circumstanțe care au fost supuse examinării în ordine de apel.

În acest sens, urmează a se evidenția faptul că nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului.

Mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului depus, deoarece Diordiev Tudor nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel.

Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de către instanțele de judecată ierarhic inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de depunere a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (cauza Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67).

La acest capitol instanța de recurs reține că recursul depus de către Diordiev Tudor nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce Diordiev Tudor a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv.

De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în

vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele de judecată ierarhic inferioare au examinat cauza sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, au aplicat și au interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a declara recursul depus de către Diordiev Tudor împotriva deciziei din 30 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 195 și 258 alin. (3) din Codul administrativ și art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul depus de către Diordiev Tudor împotriva deciziei din 30 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nicolae Craiu